

1865

Κατὰ τὸν Ἰανουάριον δὲ τοῦ ἐπομένου ἔτους ἐπεδήμησεν εἰς Ἀθήνας ὁ Πρίγκηψ Ἰούλιος, θεῖος τοῦ Βασιλέως. Τῇ 17ῃ δὲ τοῦ μηνὸς ὁ Πρέσβυς τῆς Αὐστρίας κ. Τέστας, ἐπισκεφθεὶς με, μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι προσεχῶς ἔμελλε νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ ὁ Πρίγκηψ, ἵνα ἐρωτήσῃ τὴν γνώμην μου περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τοῦτο μὲν μοὶ ἐφάνη ὅπως οὐκ ἀπαρτήσω ἀνεπιφυλάκτως εἰς ὅ,τι ἠρωτώμην, καὶ ἂν τινες τῶν ἀπαντήσεών μου ἐδύναντο νὰ δυσανεστήσωσιν ἢ παρ' ἡμῖν ἢ ἐν Δανίᾳ, δὲν θὰ ἐφειδόμεν αὐτῶν, ἂν τὰς ἐνόμιζον ὠφελίμους εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὸν Βασιλέα.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἠρωτήθην· ἀλλ' εἶδον ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν δυσεξήγητον πλῆθος ἀμαξῶν, διαβαῖνον πρὸ τῆς οἰκίας μου καὶ διευθυνόμενον πρὸς τ' Ἀνάκτορα, καὶ ἔμαθον τὴν ἐσπέραν, ὅτι ἔτι δυσεξηγητότερον ἐφάνη εἰς τὸν Βασιλέα, ἐπανερχόμενον τοῦ περιπάτου, νὰ ἰδῇ τὴν αὐλὴν τῶν Ἀνακτόρων πλήρη ἀμαξῶν. Ἐρωτήσας δ' ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ θεῖος του εἶχε συγκαλέσει περὶ ἑαυτὸν συμβούλιον, ἵνα διάφορα θέσῃ αὐτῷ ζητήματα, καὶ ἰδίως τὸ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ κ. Σποννέκ, καθ' οὗ, ὡς ἦν ἐπόμενονον, εἶχεν ἐξεγερθῇ ἤδη ἀντιπολίτευσις, οὐ μόνον ἐκ τῶν φρονούντων ὅτι ἐν πολλοῖς ἔσφαλεν ἐξ ἀγνοίας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν θεωρούντων αὐτὸν ὡς πρόσκομμα τῆς φιλοδόξου ἐπιτυχίας των.

Ἐκ τῶν συνελθόντων ἄλλοι ἄλλα εἶπον κατὰ τὰ ἴδια φρονήματα ἢ συμφέροντα ἕκαστος· τὸ δ' ὅτι ὁ κ. Χρηστίδης ἐδικαίωσε τὴν παρουσίαν τοῦ ἰδιωτικοῦ συμβούλου, ὡς οὐκ ἀντισυνταγματικὴν, ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς οἰωνὸς προσεχοῦς ὑπουργικῆς μεταβολῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Χρηστίδου.

Ἀλλ' οἱ ἐκεῖ συζητοῦντες καὶ φιλονεικοῦντες ὑπελόγιζον, τὸ τῆς παροιμίας, ἄνευ τοῦ ξενοδόχου· διότι ὁ ξενοδόχος, δηλαδή ὁ Βασιλεὺς, οὐδόλως ἐνέκρινε τὴν τοιαύτην αὐτόκλητον ἐπέμβασιν τοῦ θείου του εἰς τὰ τῆς ἰδίας διοικήσεως, καὶ τὴν ἐπαύριον τὸ ἐσπέρας ὁ Πρίγκηψ Ἰούλιος, χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν οὐδένα

ν' ἀποχαιρετήσῃ, οὐδὲ καὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀπήρχετο ὀπίσω εἰς Κοπεγχάγην, μέχρι τοῦ λιμένος ὅμως εὐγενῶς προπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως.

Ὁ δὲ κ. Σποννέκ, ἅμα μαθὼν τὸ διάβημα τοῦ πρ. Ἰουλίου, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βασιλέως τὴν ἄδειαν ν' ἀναχωρήσῃ, ἵνα μὴ τῷ παρεμβάλλῃ δυσκολίας· ὁ Βασιλεὺς ὅμως δὲν τὸ ἐπέτρεψε. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς μῆνας ἐπιμείνας, διότι ἐνσυνειδότης ἔβλεπεν ὅτι, ἄπειρος ὢν τοῦ τόπου, καὶ μὴ ἡσκημένος πρὸς τὴν πάλην, εἰς ἣν ἐκαλεῖτο, δὲν ἐδύνατο νὰ ὠφελήσῃ διὰ τῆς παρουσίας του, οὔτε τὸν Βασιλέα, οὔτε τὴν Ἑλλάδα, ὅσον ὥφειλε καὶ ὅσον ἤθελε, ἔλαβε τέλος τὴν Βασιλικὴν ἄδειαν καὶ ἀπῆλθεν, ἀφείς ὑπόληψιν, ἂν οὐχὶ ἐπιδεξίου πολιτικοῦ, ἀλλ' ἀνδρὸς εὐθέως καὶ ἐντίμου τὸν χαρακτῆρα.

Ἐκλήθη δὲ τότε εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἐκ Κερκύρας ὁ διὰ τῶν γνώσεων καὶ τοῦ χαρακτῆρός του τὴν πατρίδα του τιμῶν κ. Βραῖλας, ἀλλὰ μόλις ἐλθὼν, ἵνα ἀναλάβῃ τὰ σπουδαῖα αὐτοῦ καθήκοντα, προσεβλήθη ὑπὸ μεγίστης συμφορᾶς, τοῦ θανάτου τοῦ μονογενοῦς του υἱοῦ, τῆς ἐλπίδος τῆς οἰκογενείας του. Πᾶσα ἡ κοινωνία ἐπένθησεν ἐπὶ τῷ δυστυχήματι τούτῳ, καὶ ὁ τότε ἐν Ἀθήναις διαμένων νέος λόγιος ἐπτανήσιος κ. Ματαράγκας ἔγραψεν ὥραϊον ποίημα ἐπ' αὐτῇ, ἐν ᾧ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔλεγεν εἰς τὸν ἐν φιλοσοφίᾳ τραφέντα, τεθλιμμένον πατέρα καὶ ταῦτα, ἃ μοὶ ἐφάνησαν ἄξια ἀπομνημονεύσεως :

« Πῶς; δὲν εὗρίσκεις σήμερον βοήθειαν καμμίαν
εἰς τὰς βαθείας σκέψεις σου, εἰς τὴν φιλοσοφίαν;

Ὁ στραιώτης φαίνεται ὁπότεν πολευῇ. »

Πεπεισμένος ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο καὶ ἡ συμπάθεια τοῦ νέου ποιητοῦ ἤθελον χύσει βάλαμον εἰς τὴν πατρικὴν καρδίαν τοῦ κ. Βραῖλα, ἔφερα τὸν κ. Ματαράγκαν πρὸς αὐτόν, ὅστις καὶ βαθέως συνεκινήθη καὶ κατὰ στενήν μου σύστασιν παρεδέχθη αὐτόν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὸν διώρισε πρόξενον εἰς Τραπεζοῦντα.